

UN ESPECTACLE INSÒLIT I ENIGMÀTIC L'11 DE CADA MES

¿Ovnis a Montserrat?

Prop d'un miler de persones van a Montserrat a veure ovnis cada 11 de mes, tot acompanyant Lluís Josep Grífol, que els convoca. Entre una realitat dubtosa i un muntatge gairebé litúrgic, els assistents sacien la seva curiositat amb una sacra addicció o un desdenyós encongiment d'espattes.

Eduard Company

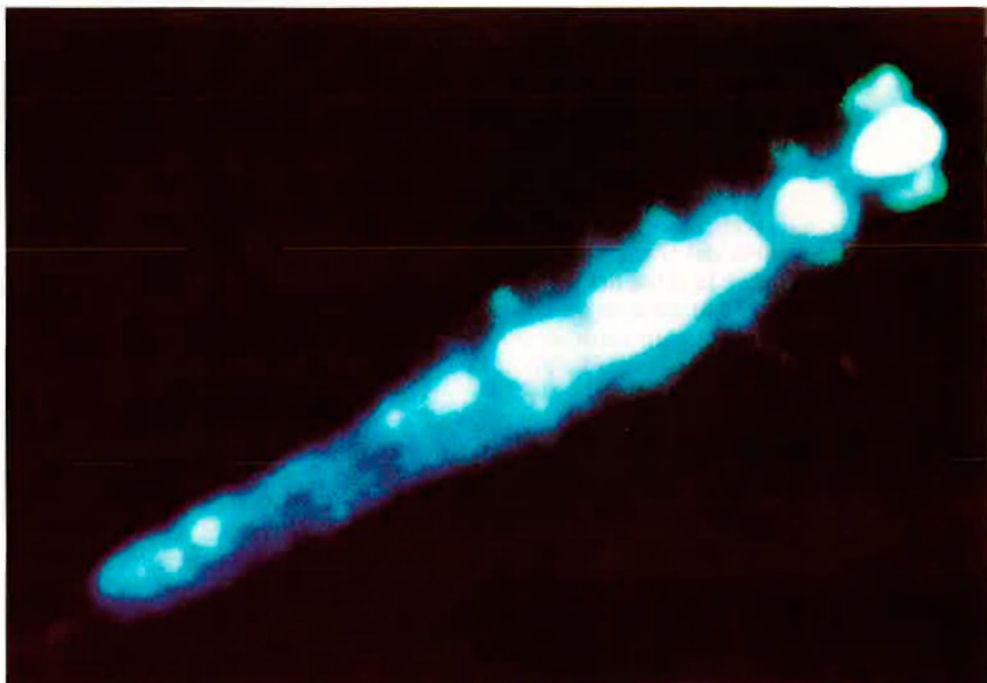
Amb tres quarts d'hora de retard sobre l'hora acordada, un cotxe esportiu entra a l'aparcament de l'Hotel Bruc, a la rodalia de Montserrat. Davant de l'expectació de potser un centenar de persones, un home ros, alt i prim surt del vehicle. Aleshores és reconegut: «¡És ell!». I la gent corre a apilotar-se al seu voltant. Satisfet, l'home, Lluís Josep Grífol, reparteix entre els presents unes fotocòpies que testimonien el seu viatge a Galícia l'anterior cap de setmana, convidat per la televisió gallega.

Uns minuts més tard, formant una serp d'automòbils que fa perdre's la vista, tothom segueix l'esportiu de Grífol encaminant-se a l'indret escollit per a l'observació d'ovnis, a l'altra banda de la muntanya montserratina. L'esplanada escollida és fàcil d'identificar: vehicles i més vehicles comencen a veure's... aparcats a banda i banda de la carretera.

En la foscor més absoluta, la gent s'apinya al voltant de Grífol de nou. Aquesta vegada, si no s'ha anat de pressa, la distància que pot separar de l'oficiant és considerable. Pel cap baix, unes 700 persones es preparen per a la cerimònia. A poc a poc, es fa el silenci i Grífol enlta el seu discurs.

Aquest procés s'efectua cada dia 11 de mes. Actualment s'acosten ja al miler les persones desitjoses de veure ovnis a Montserrat. Presumiblement, d'aquí a pocs mesos, en seran més. Cada vegada més. Aquest

Aquestes fotografies, fetes per l'ufòleg Grífol, mostren alguns dels ovnis que ell assegura veure.



aspecte, però, no sembla afectar gaire la comunitat benedictina de Montserrat. En contacte amb els monjos, el «no hi ha res a dir sobre el tema» és categòric. Qui tampoc no sembla disposat a parlar sobre el fenomen és l'aeroport del Prat. «No, cap detecció d'ovnis. Sí, des de fa anys. Sí, si passés alguna cosa estranya ho sabríem. ¿Alguna pregunta més?»

Matèria classificada

Grífol parla dels contactes: «... en comunicació telepàtica...» Algú bro-meja: «¿I per què no per telèfon?». L'oficiant s'empipa. Diu que aquí s'és per veure'ls a *ells* i no per fotre-se'n, que n'està «fins als collons», d'aquells que aprofiten la trobada per fer bro-ma. I afegeix sentenciosament que l'última persona que no va prendre's de forma seriosa el tema ara és a l'UVI, a les portes de la mort. L'aeròdrom de Sabadell, el més pròxim a la zona, ne-

ga qualsevol classe d'observació estranya amb un evident sentit de l'humor. «No tenim equips —explica el portaveu— per detectar objectes desconeguts. Ara, si veiéssim ovnis, tranquil que els convidaríem a una copa».

I ve l'hora desitjada, el moment en què Grífol els convoca perquè passin entre els dos estels inferiors de l'Óssa Major. L'expectació és intensa quan enceta el compte enrere: són 20 segons. En els 10 primers, no passa res. «Tretze, catorze, quinze...». De mica en mica Grífol alenteix el ritme. «... I vint».

No res. No se sent cap reprotxe, regna el silenci. L'oficiant conclou: «Això demostra que jo no tinc la paella pel mànec».

Qui sí que té la paella pel mànec, en qüestió d'informació sobre el tema ovní, és la Direcció General d'Aviació. Però es tracta del que en diuen «matèria classificada», és a dir, d'impossible accés. Segons fonts de la Direcció General, «últimament s'ha tractat de l'assumpte amb el Cap de l'Estat Major de l'Aire, i s'està en vies de crear una comissió per a estudiar la possible desclassificació d'una porció dels expedients reservats».

L'hermetisme militar es fa patent en sectors civils, com és ara el del Centre Meteorològic Regional. L'única diferència és que la cordialitat dels primers contrasta amb la impertinència dels altres. «Amb els nostres aparells —gruny el portaveu— no podem detectar absolutament res. Adéu. Cline».

En un ambient ja més distès i amb la plàtica de Grífol com a remor de fons, sorgeix el primer brogit de la gentada. «¿Eh, eh?», pregunten els despistats.

Aquell llum, ¿un ovní?

Quan tothom mira el lloc indicat pel reflector de Grífol, ja no es veu res. Es tracta d'un estel fugaç, mal que l'oficiant ho negui amb vehemència: «¿Ja els vas veure, com van venir?». Se n'observaran molts més al llarg de la cerimònia, la nit és clara i el firmament prolix. Els més fidels, però, es neguen a tornar a casa sense haver vist ovnis, que per això han vingut, i cada estel fugaç n'és un —i són crits emocionats—. Davant, és clar, del convenciment de Grífol i de l'exasperació dels entesos en astronomia. L'oficiant, però, desqualificarà els incrèduls. «Perdona —diu al periodista—, però el teu amic astrònom no en té ni puta idea.»

I cal fer memòria d'Eugenio Siragusa, l'*Anunciador*, ferroviari italià que, després d'una primera visió d'ovnis, va convertir-se en propagador de la *veritat* i va crear, el 1968, el Centre d'Estudis per a la Fraternitat Còsmica. A l'Estat espanyol, aquesta entitat es coneix com a Associació Adonai per a la Fraternitat Còsmica, de la qual va ser



membre Àngel Franchetto, amic personal de Lluís Josep Grífol i autors conjunts del llibre *Comunicados terrestres y extraterrestres*. El 1978, Eugenio Siragusa va veure's implicat en un procés judicial en què se l'acusava de plagi, frau, extorsió continuada i violència carnal.

El plat fort de la nit arriba quan una estrella inicia un moviment rectilini en el cel. L'avís és advertit per la gent que segueix el traç de l'estel amb l'ànima en suspens. L'estrella o ovni no presenta cap diferència quant a color, dimensió o lluentor de les mils i mils que poden observar-se al seu voltant. L'únic, això, que es mou.

La trajectòria del llum és recta, la velocitat constant. Al cap d'un minut aproximadament —el temps, a les fosques i en concentració sobre l'estel, es fa confús—, desapareix. Sorgeix de nou més enllà, com si no hagués deixat de moure's i la boirina l'hagués ocultat. Desapareix una altra volta i quan torna a veure's, descendeix. Con-

tinua el moviment en davallada fins que es fon definitivament. La interpretació de Grífol és triomfant: «Te n'adones —diu— que va passar entre l'Òssa Major?».

Els presents responen a la visió del llum amb credulitat, indiferència o fastigueig. Alguns marxen, però la gran majoria no es mouen del lloc. Fa més d'una hora que dura la cerimònia. Més estels fugaços. La gent poc a poc va desfilant.

Es fa difícil testimoniar la naturalesa de l'ovni observat. Això no obstant, és molt lluny d'assemblar-se als que Grífol fotografia. Amb l'assessorament d'un astrofísic, es pot afirmar que el fenomen té una explicació científica: un satèl·lit artificial o un estel fugaç més resistent a la combustió. Sense mesura del temps exacte de trajectòria, però, els càlculs no són possibles. La incògnita, que potser no ho és tant —en funció del que es vulgui creure—, queda enlaire. En el cel, per a ser més precisos. □

LLUÍS JOSEP GRÍFOL, L'UFÒLEG DE MONTSERRAT

«L'esperit de Jesucrist era extraterrestre»

Després de molts anys d'investigar el fenomen ovni, L. J. Grífol ha arribat a la conclusió que els tripulants de les naus extraterrestres són de tres tipus. Els anomenats 'ells', els principals, ens vigilen i protegeixen.

E. C.

Lluís Josep Grífol és professor mercantil i diplomata en comerç interior i informàtica. Planteja un discurs messiànic, tot i que rebutja l'apel·latiu de messies; es considera un senzill *contactat*. Des que el 1977 va veure el primer ovni, n'ha fotografiat moltíssims, després de citar-los perquè es manifestessin. Els interpreta com a àngels que vetllen per la humanitat.

—¿Com distingir un ovni d'un meteor?

—Quan aquesta llum visible demostra un comportament intel·ligent. No quan la trajectòria que duen és uniforme, recta i lenta, com és el cas dels satèl·lits artificials, avions o helicòpters, sinó quan les evolucions són erràtiques



«No sóc un messies, tan sols un senzill 'contacte'».

i cap aparell terrestre o fenomen natural les pot realitzar. Si a això afegim que canvien de colors, que poden parar en sec, que retrocedeixen instantàniament sense esclatar, no hi ha cap dubte que es tracta d'un ovni.

—¿Quina és la vegada que ha vist un ovni de més prop?

—La més pròxima va ser una en què vam veure un ovni a uns centenars de metres. Era com una mena de fluorescent blanc que ens va passar per sobre, direcció nord-sud, i va fondre's per damunt de Can Massana, a Montserrat. La visió degué durar uns tres segons.

—¿Quin és el mitjà de coneixement adequat per entendre el fenomen ovni?

—Crec que, més que l'acumulació de coneixements científics, el que cal és tenir una disposició personal positiva, com la que per natura tenen els nens. No, la fe no hi intervé. Hi ha massa religions en el món i per aquesta causa tot és tan confús.

—S'ha parlat sovint de naus tripulades. ¿Tenen totes la mateixa procedència?

—Crec que en aquest sentit hi ha un gran desgavell, propiciat segurament per la falta d'un estudi conjunt, i també per l'aplicació de procediments d'hipnosi a persones que n'han vist. El que passa és que fa por reconèixer —i això ja ho havia dit fa anys Eugenio Siragusa— que aquests aparells poden anar més ràpid que la llum. Cal desconfiar, però, del que s'ha escrit en referència a la tipologia, tant de naus com de tripulants. No és que sigui falsa però sí exagerada.

—¿Quin seria el model més creïble de nau i d'ufonauta?

—Bé, a la nostra galàxia ha d'haver-hi multitud de civilitzacions a part de la nostra que siguin capaces d'arribar a la terra en pla científic o sols de curiositat. A tots aquests, se'ls podria anomenar *els turistes del cosmos*. Però hi ha uns altres que vénen en cos i ànima, que podríem dir-los *els de sempre*. O afectuosament, *ells*, i que obeeixen a l'apel·latiu d'*àngels, superiors, intercessors* i que asseguruen ser els responsables de la major part de les aparicions marianes, entre elles la de La Sallette, de França, i la de Fàtima a Portugal. A part d'aquests també poden haver-hi individus amb cos humà que tinguin l'esperit posseït eventualment per entitats extraterrestres per dur a terme determinades missions a curt o a llarg termini. En aquest últim apartat, jo hi inclouria Jesucrist.

—¿Què diria als escèptics sobre el tema ovni?

—Em dol de dir-ho, però en un principi que es documentin, el fenomen ovni és innegable, i qui el nega és simplement perquè està desinformat. I si encara continuen negant-ho els diria que pleguin; com fa la citació bíblica, els recordaria que és inútil llençar les perles als porcs. □